

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 6	15. Marts 1917	66. Aargang

Tale af Præsident Charles W. Penrose

ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 6. Oktober 1916.

(Sluttet.)

—

Der er en Ting i Forbindelse med Præstedømmets Fuldmagt, som vi burde forstaa tilfulde, og det er, at den Tid vil komme, i Henhold til Guds Aabenbaringer vedrørende Opstandelsen, at der vil blive givet Dommermagt til Mænd, som holder Præstedømmet efter Guds Søns Orden, saa at, hvad de bestemmer i Henhold til denne dem givne Magt, vil være gyldig, som om Faderen eller Sønnen havde taget Beslutningerne. Som vi læser i den herlige Aabenbarings-Bog, der er den sidste af det nye Testamentes Bøger, i det 20. Kapitels 4. Vers, siger Apostelen Johannes: „Og jeg saa Troner, og de satte sig paa dem, og Dommermagt blev given dem; og jeg saa deres Sjæle, som vare halshuggede for Jesu Vidnesbyrd og for Guds Ords Skyld" osv., „og de bleve levende og bleve Konger med Kristus i tusinde Aar". — Dommermagt var givet dem! Hvad menes der med dette? Der menes just, hvad Jesus sagde til sine tolv Apostle, da han levede med dem i Kjødet, at de, hvis de forblev trofaste, ved hans Gjenkomst skulde sidde paa tolv Troner og dømme Israels tolv Stammer, og hvad han ligeledes, som vi læser om i Mormons Bog, sagde til de tolv Disciple, han udvalgte paa det amerikanske Kontinent, idet der skulde blive givet dem lignende Magt og Autoritet. Oldtidens Apostle, og Apostelen Paulus i Særdeleshed, skrev om, at de Hellige skulde endogsaa blive Dommere over Engle. Dommermagt skulde saaledes blive givet til udvalgte Mænd, som her paa Jorden har modtaget nævnte Præstedømme, og som har bevist overfor Gud og hans Engle, at de, naar de afsagde Domme over nogen, har dømt upartisk, retsindigt og retfærdigt.

Da Jesus Kristus holdt sin dejlige Bjergprædiken, som der har været henthdet til i Dag, sagde han, hvad I kan læse i det 7. Kapitel hos Matæus, til Mængden: „Dømmer ikke, for at I ikke skulle dømmes, thi med hvad Dom I dømme, skulle I dømmes, og med hvad Maal, I maale, skal der tilmaales Eder"; men Dommermyndighed er i udstrakt Grad givet til visse kirkelige Kvorumer og Kirkeraad. Biskopper og deres Raadgivere er der saaledes givet Dommermyndighed i hvert enkelt Sogn, idet Dommermyndigheden hører med til disse Mænds Kaldelse. En Biskop staar saaledes som en almindelig Dommer blandt Kirkens Medlemmer i det Sogn, hvor han er Biskop, og i Forening med hans Raadgivere kan han udøve Dommermyndighed over Overtrædere, og fremdeles dømme i Henseende til Spørgsmaal, som opstaar, eller Stridigheder, som ikke kan blive bilagte af Lærerne, som besøger Medlemmerne i deres Hjem. Den Bemyndigelse, som er givet disse Lærere til at søge at stifte Forlig mellem stridende eller uenige Kirkemedlemmer, er en ypperlig Anordning, og den bør udøves, naar Omstændighederne kræver det, og det bliver nødvendigt. Jeg var glad ved at høre Præsident Smith sige i Formiddag, at han betragtede det ikke nødvendigt for ham at tilkalde nogen af de dertil beskikkede Brødre til at ordne gjensidige Mellemværender for ham, eftersom han gjorde det selv. Jeg takker Herren for, at jeg ligeledes aldrig har behøvet at tilkalde Lærere eller Biskopraad for at komme mig til Hjælp i slig Henseende. Jeg føler, ligesom han gjorde. Jeg vil hellere gjøre Indrømmelser og slaa lidt af paa min Ret end ønske alt selv og stift holde paa den, saa at Enighed ikke kan tilvejebringes. Jeg vil hellere lide lidt end gjøre noget, som er forkert. Men vanskelige Situationer, som ikke alle selv kan ordne, opkommer, og Kirkens Medlemmer skulde være villige til at rette sig efter de Raad, som gode Mænd, der kommer til deres Hjem som Lærere, giver dem i Henseende til, hvorledes disse Forhold bedst ordnes, saa der ingen Uenighed skal være mellem Medlemmer indbyrdes. Jeg ønsker, at Lærerne altid vilde opfylde deres Kaldspligter, og, naar de kommer til Medlemmernes Hjem, netop tale til dem om, hvad der vedrører Evangeliet, men vi vil lade dette Spørgsmaal ligge. Kirkens Medlemmer bør, som sagt, anmode Kirkens Lærere om at hjælpe sig at ordne de forskjellige Misforhold mellem dem selv og deres Naboer, eller de disharmoniske Forhold, som opstaar i deres egen Familie, og lade disse gode og vise Mænd give deres Mening tilkjende, og da gjøre, hvad disse siger er det rette, om de end for Fredens Skyld maa gjøre Indrømmelser og bringe Ofre, som vi siger. Men om disse Misforhold og Uenigheder ikke kan bilægges tilfredsstillende ved Lærernes Hjælp, da kan Stedets Biskop og hans Raadgivere sidde som almindelige kirkelige Dommere og afgjøre, hvor Retten er, og ligeledes, hvilke Pligter de har, som er tiltalte for at have forset sig overfor Kirkens Bud.

Brødre og Søstre! Hvad Frelseren mente, da han i Bjergprædikenen udtalte sig med Hensyn til at dømme, var, at I og jeg som Individer og som Medlemmer af Kirken, naar undtages offentlig Dommerpligt, som kan være paalagt os, ikke skal opkaste os til Dommere over hinanden. Og dog gjør vi det, og somme Tider udtaler vi os om

hinanden paa en Maade, som vi ikke er berettigede til. Nogle af Kirkens Medlemmer opstiller sig endog til Dommere over Kirkens Præsident. Naturligvis er disse forholdsvis kun faa, men det er irriterende at høre nogen tale, som visse Folk gjør, angaaende ham, eller maaske angaaende Stavspræsidenten i Staven (Stiftet), som de tilhører, eller Biskoppen af det Sogn, hvor de bor. Det er ikke vor Ret som Medlemmer af Kirken at opkaste os til Dommere over hinanden eller bruge Udskjældsord, naar vi omtaler Folk og deres Handlinger. Vi har ingen Ret til ensidigt at afsige Domme, selv om vi er bemyndigede Embedsmænd i Kirken. Der er altid to Sider til ethvert Spørgsmaal, om ikke flere, og vi skulde høre begge Sider og høre, hvad Forsvar de, som der er rettet Beskyldninger imod, har at fremføre, førend vi finder Fejl ved dem og dømmer dem. Lad os ikke utilbørlig opkaste os til Dommere over vore Medmennesker, vore Brødre og Søstre i Kirken, eller Folk i Verden som et Hele. Lad os skue ind i vor egen Sjæl og udfinde vore egne Fejl. Vi finder dem, om vi kun vil rette vort Blik indadtil. „Den, som søger, skal finde", men det beror paa, hvad vi søger. Vi kan altid finde noget godt, hvis vi søger derefter; men hvis vi søger efter noget daarligt eller det, som er ondt, vil vi ogsaa sikkert nok finde det, hvis vi søger længe nok; men lad os ikke opkaste os til Dommere over hinanden. Tilgiv hinanden i Eders Hjerter for, hvad I har forset Eder imod hinanden, som Herren har befalet os. Vi skulde ikke alene tilgive hinanden med vore Læber, men i vore Hjerter; thi hvis vi ikke tilgiver hinanden i vore Hjerter, siger Herren, at vi begaa den større Synd. Naar vi er beskikkede til at udøve Dommermyndighed enten i et Biskopraad eller Højraad (til hvilket Biskopraadets Dommerkjendelse kan appelleres), da erindrer, hvad Herren har sagt vedrørende slige Kvorumer og Raad. Enhver Bestemmelse, som tages af disse af Kirken organiserede Kvorumer, maa blive givet med alt skyldigt Hensyn, i Retfærdighed og Upartiskhed, i Herrens Frygt, med Ønsket om at gjøre, hvad der er ret, og ikke efter personlige Følelser. Partiske og personlige Følelser burde være banlyste fra os, naar vi er kaldede til at udøve Dommermyndighed. Biskopraadene og Højraadene har Rettighed til at udøve kirkelig Dommermyndighed, men Dommene maa være baserede paa fuldtgyldige Vidnesbyrd, og ikke gives efter Følelser eller Tanker, som vi kan have i Henseende til en Persons Syndighed eller Skyldighed. Afsig Dommene i Retfærdighed, i Henhold til, hvad der er bevist!

Om vi skulde tro alle de Rygter, som naar os paa Præsidentens Kontor, og dømme derefter, vilde vi have en meget daarlig Mening om mange Mænd og Kvinder i Israel; men vi maa høre begge Sider, og alligevel ønsker vi ikke at træde i Stedet for Biskopraadene eller Højraadene. Jeg ønsker at sige dette til Fordel for Brødre og Søstre, som synes at tænke, at Kirkens Præsident burde befatte sig med alle disse Spørgsmaal og afsige Domskjendelse i dem, og i Henseende til Forstaaelse af Skriftlærdomme fremsætte Skriftsteder som Bevis for hans Afgjørelsers Rigtighed. Kirkens Præsident behøver ikke at fremføre Beviser fra Oldtidens hellige Skrifter. Han har Herrens Ord til os i

denne Evangelie-Uddeling, ligesom Oldtidens Profeter havde det til Folket, som da levede. Nu, Brødre og Søstre, om I har noget imod Eders Naboer, eller Eders Naboer har noget imod Eder, prøver paa at ordne Eders Mellemværende ved gjensidige Indrømmelser, om I kan; men hvis I ikke kan, henstil da ikke Sagen til det øverste Præsidentskabs Afgørelse. Henvend Eder til Eders Sognebiskop, og lad ham tage Bestemmelse i Sagen. Men om I er saa egensindige og umedgjørlige og indbildske, at I tænker, Biskoppen kjender ikke saa meget, som I gjør, da henvend Eder til Højraadet, og om der er nogen Uretfærdighed i det stedlige Højraads Bestemmelser, kan Sagens Aktstykker blive undersøgte af Kirkens Præsidentskab, og Brødrene i Præsidentskabet bestemmer, hvad der maa gjøres i Sagen, i Henseende til, om der skal foretages en ny Afhøring, eller hvad der fordres. Dette har Præsidentskabet Ret til at afgjøre, efter at Sagen har gaaet igjennem de almindelige Kirkeretter. Undlad at skrive til Kirkens øverste Præsidentskab angaaende de forholdsvis mindre betydende Ting, som foraarsager Eder Vanskeligheder og Prøvelser, og som kan blive overvejede af de stedlige kirkelige Embedsmænd. Lad dem faa Eders Spørgsmaal til Besvarelse og undersøge Eders Mellemværende, og fritag os for unødvendigt Besvær.

Nu, Brødre og Guds Mænd, som holder det hellige Præstedømme og som er givet Dommermyndighed, I maa udøve denne Magt paa den Maade, Herren har anordnet. I maa ikke bruge Ukvemsord eller tale ilde om Eders Naboer. Det er Ret, at alle skal gives fuld Lejlighed til at forsvare sig selv, før I tager Bestemmelse i nogen Sag — og holder uvedkommende Ting ude af Sagen, — og afgjør enhver Sag i Overensstemmelse med, hvad Herrens Aand inspirerer Eder til at gjøre, i Overensstemmelse med Eders bedste Dømmekraft og de afgivne Vidnesbyrd, som foreligger og som klargjør for Eder, hvad der skal gjøres; og gjør det frygtløs, med Ære, og i Overensstemmelse med Sandheden; og Herren vil være med Eder, og gode Følger vil resultere af Eders Domsafsigelse; og naar Tiden kommer, at særskilt Dommermyndighed vil blive givet til Mænd i den tilkommende Verden, da vil det netop blive den Slags Mænd, til hvem Dommermyndighed vil blive givet, og de Mænd, som skal staa som Dommere, vil repræsentere Faderen og Sønnen, hvilket de kirkelige Dommere her paa Jorden i Virkeligheden gjør. Naar den store Domstid kommer, vil hver enkelt Dom ikke blive afsagt af Jesus Kristus personlig, ikke af een Person alene, som sidder paa en stor hvid Trone og dømmer Millioner efter Millioner af Jordens Indbyggere. Guds Hus er et Ordenshus, og Herren vil, naar den Tid kommer, have befuldmægtigede Tjenere beskikket, som han nu har det saa vel hinsides som her i Kjødet; og naar den store Domstid kommer, vil alle blive dømte i Henhold til deres Gjerninger. Bøgerne vil blive aabnede og Livets Bog blive undersøgt, og Mandens og Kvindens Gjerning her paa Jorden vil blive kjendt, og vi vil alle erkjende i vor Sjæl, at Dommen, der bliver afsagt, vil være retfærdig, thi den vil blive ytret og givet af een, som har Autoritet, og Gud vil besegle Dommen.

Medens vi dvæler her paa Jorden i Kjødet, lad os da tage de

gode Raad, som vi faar fra vore Brødre, og særlig det, som vi modtog i Formiddag fra vor Præsident. Jeg glædede mig meget ved hans Bemærkninger. Jeg bærer Vidnesbyrd om, at hvad han sagde, var sandt; og hvis vi vil efterleve Guds Ord, som vi hørte i Formiddag, vil vor Livssti i Fremtiden, sammenligneIsesvis, blive en Fredssti, og Solskinnet fra Herren vil oplyse vore Sjæle, og vi vil føle os glade og tilfredse og være fyldte med Sindsro og stole fuldt paa Herren, og vi vil forblive urokkelige. Vi vil staa faste paa Aabenbarings-Klippen, og Gud vil lede vore Fodtrin paa Livets Vej, og lidt efter lidt vil vi lære de Ting, som vi forglemte, da vi fik en kjødelig Tilværelse her paa Jorden, og vil komme i Besiddelse af alt det Lys og al den Sandhed og Erfaring, som vi erhverver os som dødelige Væsener, og hvis vi er trofaste til Enden, vil vi komme til at skinne frem i Guds Nærværelse som Himmelens Stjerner, ja som Solen, for evigt; og der vil aldrig blive nogen Ende til Forøgelsen af vor Herlighed, til vor Lyksalighed og vor Fred og vort Herredømme og vort Afkom. Gud hjælpe os til at erholde denne store Frelse gjennem Jesus Kristus. Amen.

Mormons Bog.

De hellige Skrifter, som Oldtidsamerikanerne var i Besiddelse af. Indianernes Afstamning.

Af Dr. James E. Talmage, en af de tolv Apostle i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Mormons Bog er en karakteristisk amerikansk Bog, som omhandler den ny Verdens oprindelige Indbyggeres Historie. Mormons Bog er en moderne Oversættelse af visse indgraverede Beskrivelser paa tynde Guldplader, som særlig omhandler Oldtidsamerikanernes Historie fra cirka 600 Aar før Kristi Fødsel til 420 Aar efter, men ogsaa en Oversættelse af en vedføjet kortfattet Beretning om et endnu tidligere levende amerikansk Oldtidsfolks Historie. Disse Oldtidsfolks Historie var indskrevet paa tynde Guldplader med smaa Tegn, som kaldtes de forbedrede ægyptiske Hieroglyfer. Pladerne var tagne fra deres Gjemmested i Jorden paa Siden af en Høj nær Byen Palmyra i New York Stat. Dette skete i September 1827, og tidlig i Aaret 1830 blev den engelske Oversættelse publiseret.

Mormons Bogs Indhold angaar delvis de nævnte amerikanske Oldtidsfolks almindelige Historie, deres Opkomst og Fald som Nationer, deres Krige og Statsintriger og de skiftende historiske Epoker vedrørende deres Medgang og Modgang i timelig Henseende; men paa særlig Vis giver Mormons Bog en Beretning om guddommelige Aabenbaringer, om Profeterne og de af dem fremsatte Profetier, hvilke var givne til Folkets Velsignelse; og saaledes bliver Bøgerne i Mormons Bog at betragte som det vestlige Kontinents hellige Skrifter.

I Henhold til Mormons Bog blev Lehi, en israelitisk Profet, vej-

ledt ved Aabenbaring 600 Aar før Kristi Fødsel til at tage sin Familie og forlade Jerusalem, for i Tide at undgaa Ødelæggelsen, som skulde komme over Byen, og den babyloniske Landflygtighed forbunden med Nebukadnesars Sejr; og Forsikringen var givet, at det udvandrede Selskab skulde blive ledet til et Forjættelsens Land, særlig udvalgt blandt alle andre Lande. Til Lehis Familie sluttede sig Medlemmer fra andre Familier. Omsider naaede disse Vandrere det arabiske Hav, og der byggede de et Skib, i hvilket de ved Guds naadige Forsyn omsider naaede den amerikanske Kyst.

Kolonisterne forøgedes snart i Antal indenfor de enkelte Familier og gjorde god Fremgang. Efter nogle faa Aars Forløb opstod imidlertid aaben Strid imellem dem, og Folket delte sig i Partier, kjendt som Nefiter og Lamaniter. Det førstnævnte Folk fik Navn efter Nefi, som var den yngste Søn af Lehi, og han var en retfærdig Mand; det sidstnævnte Folk blev kaldt efter deres første Leder, Laman, den ældste og mest oprørske af Familien. Med Tiden udviklede disse Partier sig til mægtige Nationer. Lamaniterne nærede stedse et bittert Had overfor deres Brødre, Nefiterne, og der eksisterede dødeligt Fjendskab mellem dem det meste af Tiden, indtil Nefiterne sluttelig blev overvundne og udryddede af Lamaniterne, paa hvilket Tidspunkt de historiske Beretninger i Mormons Bog blev afsluttede af den sidst levende nefitiske Profet, Moroni. Medens Nefiterne var arbejdsomme og fremadskridende, idet de dyrkede Jorden og byggede store Byer i Syd-, Mellem- og Nordamerika, vanslægtede Lamaniterne og faldt dybere og dybere for de flestes Vedkommende, og de kom til næsten udelukkende at stole paa at erhverve sig det nødvendige til Livets Ophold ved Jagt og Krig. De blev forbandede af Herren med en rødbrun Hud, og med den farvede, mørke Hud fulgte Sindsmørke. Som Mormons Bog tydelig og i Enkelthederne fremsætter, er det nedværdigede Afkom af Oldtidens Lamaniter Nutidens Indianere.

Den sidste store Konflikt mellem Nefiterne og Lamaniterne fandt Sted i Egnene, som nu udgjør den nordlige Del af New-York Stat, og Udfaldet blev, at hele den nefitiske Nation blev udryddet. Som Tiden nærmede sig, at den forudsagte Udryddelse af det nefitiske Folk skulde finde Sted, samlede og delvis forkortede den nefitiske Profet, Moroni, de omfattende historiske Beretninger, som fandtes paa Metalpladerne, der var samlede i et Tidsrum af næsten ti Aarhundreder, og til denne Forkortelse knyttede han sit eget Navn, hvorfor den moderne Oversættelse af samme forkortede Gjengivelse bliver kaldt „Mormons Bog". Mormons Søn, Moroni, supplerede sin Faders Værk med Beretninger, som han selv nedskrev, dels vedrørende Begivenhederne, som fandt Sted i hans egen Tid, og dels vedrørende det amerikanske Oldtidsfolk Jarediterne, der beboede Amerika fra cirka 2200 Aar før Kristus til 600 Aar før Kristus og tilintetgjorde hinanden i indbyrdes Borgerkrig. Beretningerne vedrørende Jarediterne var et Uddrag fra 24 Guldplader, efterladt af den sidstlevende jareditiske Profet og Historieskriver Ether, der var fundne i det andet Aarhundrede før Kristus.

Da Profeten Moroni forstod, at hans Død var nær forestaaende,

nedlagde han alle Plader med historiske Inskriptioner, der var i hans Varetægt, i en Stenkasse i førnævnte Høj, der af Nefiterne var kaldt Kumora-Højen og nu er kjendt under Navn af „Mormon-Højen".

Meddelelsen om disse Plader Tilstedekomst og om Oversættelsen og Publikationen af deres Indhold for de Deles Vedkommende, som det blev tilladt Joseph Smith at oversætte, kunde ikke andet end tildrage sig saa vel Menigmands som de lærdes Opmærksomhed. Men Meddelelsen blev modtaget med Foragt og Trusler mod den unge Oversætter. Grunden til denne fjendtlige Forkastelse af Joseph Smiths og andres Vidnesbyrd, og af Bogen, er funden i den Kjendsgjerning, at Joseph Smith med Bestemthed bevidnede, at han ikke havde udført det vidunderlige og ypperlige Arbejde alene ved egen Kraft, eller bistaaet af andre Mennesker, men at Gjemmestedet for Oldtidspladerne var bleven aabenbaret til ham ved en Engel, som viste sig i Lys og Herlighed og tilkjendegav sig at være den samme Moroni, som havde forseglet og begravet de beskrevne Plader for over fjorten Hundrede Aar siden.

En anden Grund til den almindelige Modstand mod Vidnesbyrdene vedrørende Mormons Bog var den Kjendsgjerning, at Joseph Smith højtidelig bevidnede, at han havde haft Magt til at udføre Oversættelsen ved Guds direkte Inspiration, og at han havde modtaget Hjælp dertil paa den Maade, at han modtog to krystalklare Stene, hvilke havde været nedgravede med Pladerne, og at, som Engelen havde forklaret ham, disse Stene udgjorde „Urim og Thummim", eller saadanne „Seerstene", som visse Profeter blandt Oldtidens Israeliter benyttede, og paa Grund af, at de var i Stand til at benytte samme i helligt Øjemed, blev disse Profeter kaldte „Seere".

Denne Joseph Smiths Paastand introducerede det overnaturlige Element. Om Joseph Smith talte sandt, skete der Mirakler paany, og at Gud direkte kunde aabenbare sig til Menneskene, forelaa der atter Bevis for. En slig Forstaaelse var i fuld Modstrid med Teologernes Teorier og de bestaaende Kirkesamfunds Dogmer. Og dog, hvorfor kunde det ikke være ligesaa rimeligt at antage, at Menneskene kunde modtage direkte Aabenbaringer fra Gud, eller gjennem himmelske Væsener, i vore Dage, som de kunde for Aarhundreder tilbage? Med Undtagelse af Mormons Bogs Ordomfang, er Maaden, hvorpaa Mormons Bogs Indhold fremkom, mere af et Vidunder end Daniels profetiske Tydning af de mystiske Ord, der var skrevet paa Væggen i Kong Belsazars Palads ved en Fest, hvor vilde Udskejelser fandt Sted? (Se Daniels Bog, 5. Kap.: 25.—31. V.) Og sikkert, Maaden, hvorpaa disse Ord: „Mene, Mene, Tekel, Ufarsin", der angik Kongen, og som Daniel ved Inspirationens Aand forklarede at betyde: „Du er vejet og fundet for let", Maaden, hvorpaa disse Ord blev skrevet paa Væggen, kan ikke siges, hvorimod Indgravningerne paa Guldpladerne, som Joseph Smith oversatte fra, var gjort paa ordinær Vis af Menneskehænder.

Mormons Bog er tilgjængelig for Menneskene i Verden. Den har været uddelt i Millioner af Eksemplarer paa engelsk og i andre levende Sprog. Hvad der af Joseph Smith og andre blev forklaret med Hensyn til Mormons Bogs Fremkomst og Bogens Indholds Troværdighed,

da Bogen først udkom, har ikke i den mindste Enkelthed været tilbagekaldt. Lad det være forstaaet, at i ingen Henseender paastaar vi, at Mormons Bog træder i Stedet for Bibelens hellige Skrifter eller paa direkte Maade staar i Forbindelse dermed, undtagen som en hellig Bog ved Siden af Bibelen. Bibelen indeholder væsentlig Beretninger om Guds Handlemaade med sit Folk i den gamle Verden; Mormons Bogs fornemste Indhold omhandler Guds Aabenbaringer og Evangeliets Lærdomme, som de var givne til Amerikas Indbyggere i Oldtiden. Saa vidt, som de to Bøger omhandler fælles Æmner, er de i Harmoni, og i ingen Henseende modsiger de hinanden.

Det skrevne Ord.

I sin store Visdom har Herren dannet det saaledes for sine jordiske Børn, at de alle før eller senere, paa en eller anden Maade, kan faa Lejlighed til at høre om hans store Frelserværk, der gjælder alle Guds Børn, Betleren i sin Hytte saa vel som Herskeren paa sin Trone; thi de er alle Guds Sønner og Døtre, og hos ham er der ingen Personsanseelse. Herom har en nordisk Prins, der ønskede at vælge sig til Brud en Kvinde, der var en ædel Dame, men som stod udenfor den fyrstelige Rangklasse, udtalt sig i følgende smukke Ord: „Hist bag Graven, hvor Rangen ej kan hindre, og hvor Fyrster intet Fortrin har, Elskovspagt vi der skal sammentvinde, lig Edens første skjønne Ægtepar."

Missionæren, der taalmodigt vandrer om fra Hus til Hus, og fra Dør til Dør, op og ned ad de lange Trapper, og med et ængsteligt Sind tilbyder Husets Beboere det skrevne Ord, høfligt anmodende Modtageren om at læse samme, besjæles uden Tvivl ofte af en Følelse noget lig dette: Til hvad Nytte er det, at jeg gaar her og spilder min kostbare Tid med at tilbyde Folket mine Skrifter; de læser dem naturligvis ikke, men tilintetgjør dem paa en eller anden Maade. Mange haaner og bespotter mig og lukker Døren for mig, fordi jeg meddeler dem mit Ærinde, der ikke gjælder Penge eller andet jordisk Gods, men deres egen Sjæls Frelse. Det samme gjælder de unge Søskende, der er kaldte til Søndagsmissionens Tjeneste og i deres Fritimer ofrer deres Tid i den uegennyttige Gjerning at sprede det skrevne Ord iblandt Folket. Som Eders Broder og Medarbejder for den store Sags Fremme, kan jeg af ganske Hjerte sympatisere med Eder, da der har været Stunder i Missionslivet, hvor lignende Følelser har søgt at trænge sig ind paa mig, men jeg har snart lært at kjende, hvorfra en saadan Indflydelse kom, og har i al Ydmyghed vist den væk, og fortsat min Gjerning med forøget Interesse. Jeg vil derfor bede Eder om ikke at tabe Modet; men vær sikker paa at fortsætte Kampen; thi Dagen vil komme, da I vil høste Frugten for Eders Flid og Udholdenhed, ligesom Høsttiden følger efter Saatiden. En Evangeliets Budbærer kan lignes ved en Fiskermand, der i Aftenskumringen sætter ud sit Næt,

medens han i Nattens Timer taalmodigt og stille venter paa, at Havets Fisk lokkes i hans Garn, og naar Daggryet begynder at skimte frem, samler han sin velfortjente Fangst. Det hænder rimeligvis, at Fangsten til Tider er ringe, ligesom det hændte med Apostelen Peter og hans Medarbejdere, der ved en vis Lejlighed havde været ude paa Søen hele Natten uden at fange en Fisk, og da de henimod Morgenen kom ind imod Land, hørte de Stemmen fra en Person, der kom ud til dem fra Strandbreden, og som sagde: „Kast Garnet ud til den højre Side af Skibet, saa skulle I finde." Da kastede de det ud, og de kunde ikke mere drage det for Fiskenes Mængde. Da siger den Discipel, som Jesus elskede: „Det er Herren!" Ja, det er ham, hvis velkjendte Stemme vi hører; kom, lad os følge ham!

Her er et Trøsteord til Dig, som er i den samme Herres Tjeneste. Har Du end tilsyneladende virket forgjæves paa den venstre Side af Gaden, gaa da til den højre Side, hvor der muligvis bor et af de tabte Faar af Israels Hus, som venter paa det Budskab, Du bringer dem, og hvor stor vil din Glæde da ikke blive, naar Du finder det. Der er stedse en Glædens Følelse, der fylder den Broders og Søsters Hjerte, som i Tro og Tillid til Gud udsaar til den store Høst. Selve Gangen synes let og behagelig for dem; Modet opfriskes, og Haabets Stjerne lyser klar og tiltrækkende; en himmelsk Fryd og Glæde, som næppe taaler nogen jordisk Sammenligning, fylder Sjælen, og hvorfra mon denne Fryd og Glæde kommer? Jo, det er Opfyldelsen af Mesterens Ord til sine Tjenere, som lyder:

„Jeg vil være paa Eders højre og paa Eders venstre Side; min Aand skal være i Eders Hjerter, og mine Engle rundt omkring Eder for at understøtte Eder. (Pagt. Bog, 84. Kap., 88. V.)

Det er dette hellige Selskab, en Sandhedens Budbærer har Krav paa, naar han eller hun er i Udførelsen af sin Missionsgjerning, enten denne udføres i Land eller By. En velbekjendt Ældste, som for nogle Aar tilbage virkede som Missionær i Kjøbenhavn, gik en Dag paa den mest stilfærdige Maade hen ad Gangen i en stor Bygning, hvor han var for at udsprede det skrevne Ord, da pludseligt en Kvinde aabnede Døren ind til sin Lejlighed og spurgte, om det var ham, der bankede paa Døren. Missionæren, der endnu ikke havde rørt ved nogen af Dørene paa Gangen, svarede benægtende. Kvinden fastholdt imidlertid sin Paastand, at hun tydeligt hørte nogen banke paa Døren. Hun bad imidlertid Ældsten ind i Stuen, og han overlod hende nogle Skrifter, som blev læste af Familien, der senere adlød Evangeliet ved at blive døbt paa den i den hellige Skrift foreskrevne Maade og nu er bosiddende paa Indsamlingsstedet i Amerikas Land. Men hvem var det mon, som gik foruden for denne Ældste og beredte hans Vej? Mon ikke en Herrens Engel?

Nedskriveren af disse Linier mindes med Taknemmelighed en Gang, da han ved Totiden en stormfuld Efteraarsnat blev vækket af den søde Søvn, ved Lyden af en blid og følsom Sangstemme, der lød lige udenfor Vinduet, som Sengen stod i Nærheden af, og Vinduet vendte ud til en Have, som omgav Huset. Jeg var paa den Tid i Udførelsen af

min Missionsgjerning iblandt Folket i Zions Land, men var om Aftenen gaaet til Ro, men med et tildels bekymret Sind, idet jeg havde en Følelse, som om mit Arbejde var til liden Nytte. Ved den yndige Sang, som jeg laa lysvaagen og lyttede til, begyndte mit Hjerte at svulme af Glæde, medens frydefulde Taarer vædede Kinden, og min Lyst til at fortsætte min Missionsgjerning forøgedes. Jeg føler mig fuldstændig overbevist om, at Sangen, som jeg hørte hin mindeværdige Nat, kom fra et himmelsk Sendebud. Det er ofte sket i forbigangne Dage, at Herren har givet sine jordiske Børn Vidnesbyrd ved Syner og inspirerede Drømme, og dette finder endnu Sted, da det er Forjættelser, knyttede til Evangeliet. Man bør dog paa samme Tid erindre, at i vore Dage udfører det skrevne Ord en meget vigtig Mission blandt Menneskene, og at Evangeliet formedelst dette bliver forkyndt paa Steder, hvor ingen menneskelig Stemme kan faa Tilladelse til at blive hørt. Det skrevne Ord kan saaledes udføre en Tjeners Gjerning ved at vejlede de oprigtige Sjæle hen til Sandhedens Budbærere, der holder Præstedømmets Fuldmagt, med Ret til at undervise og administrere i Herrens Navn, lig Engelen, der blev sendt til Kornelius for at meddele ham, hvor Guds udvalgte Tjener, Apostelen Peter, var til Herberge. Jeg er meget tilbøjelig til at tro, at Herrens Ord til Enok, angaaende de sidste Dages store Begivenheder og Sandhedens Udbredelse paa Jorden, blandt andet havde Henthydning til det skrevne Ord; thi der siges: „Og jeg vil lade Retfærdighed og Sandhed fare hen over Jorden lig en Oversvømmelse for at indsamle mine udvalgte fra Jordens fire Hjørner." Det skrevne Ords Udbredelse gjennem vore evangeliske Skrifter og gjennem Millioner af Bibler, gjennem Mormons Bog, Pagtens Bog og den lille Bog, kaldet: „Den kostelige Perle", med de mange ypperlige Lærdomme vedrørende Menneskenes Frelse i disse Skrifter og Bøger, kan lignelsesvis betegnes som en „Oversvømmelse", der fører Guds Folk sammen. Hvor herligt er ikke det skrevne Ord, som Gud har givet os dødelige Mennesker. Ved dette hører vi ligesom den Almægtiges Stemme tale til os, formedelst hans hellige Profeters Ord fra Verdens tidligste Dage af. Ved Læsningen af det skrevne Ord hører vi ligesom Frelserens blide, kjærlighedsfulde og guddommelige Røst. Formedelst det føres vi ligesom hen til hans Side og ser ham udføre sine mægtige Gjerninger, ja hen til Korsets Træ, hvor han blødte og døde for vor Skyld, paa det at vi, som var under Syndens og Dødens Sold, skulde faa Lægedom formedelst hans Saar. Ved Læsningen af det skrevne Ord vedrørende Kristi Opstandelse, føres vi ligesom hen til hans Klippegrav og ser ham ved Solopgang bryde Gravens Baand og aabenbare sig for de hellige Kvinder og for sine Apostle og Disciple, og igjen forkynde Livets Ord til dem og styrke deres Livshaab og bringe Fryd til deres Sind og undervise dem om de vigtige Ting, som hører Guds Rige til; og tilsidst synes vi at se ham ved sin Himmelfart, medens vi hører de tilstedeværende Engle sige: „Denne Jesus, som er optagen fra Eder til Himmelen, skal komme igjen, saaledes som I have set ham fare til Himmelen."

Det skrevne Ord er lig en Røst, der taler indtrængende og længe,

saavel naar Solen skinner i sin Straaleglans som ved det dunkle Lys i Midnattens stille Time. Medens andre slumrer, taler det maaske til en eller anden sandhedssøgende Sjæl, som derved faar Tanken fæstet paa Guds store Værk i de sidste Dage. Min egen Moder, som nu slumrer i Zions Jord, modtog Evangeliets Budskab ved Hjælp af det skrevne Ord, idet en fattig Kone, som gik fra Hus til Hus og handlede med Fisk, overlod hende en gammel Stjerne, der indeholdt en Tale om Opstandelsen fra de døde, som netop kom i rette Tid og paa rette Sted. Det skrevne Ord forkyndte Indbyggerne paa en ensom Ø i det nordlige Norge om Evangeliets Gjengivelse, idet en Pakke Skrifter, der var drevet i Land paa Øen, blev uddelt blandt Folket og beredte dem derved til Modtagelsen af det glade Budskab. Noget lignende fandt Sted i Tromsø i Aaret 1885, hvor der havde været en Missionær, som havde udspredt Skrifter, men som havde forladt Øen igjen. Skrifterne forklarede imidlertid Evangeliets Principper, og de blev forstaaede; men der fandtes ingen bemyndiget Mand paa Stedet, som kunde døbe de troende, heller ikke kjendte nogen Missionærernes Adresse, men man vidste, at der fandtes Sidste-Dages Hellige i Trondhjem. Et Brev blev sendt med en Dame, som skulde til Trondhjem, med Anmodning om at aflevere Brevet til „en Mormon". Nogen nærmere Adresse var det umuligt at opgive. Den første, som Damen kom i Tale med ved Ankomsten til Trondhjem, var et Bybud, som hun anmodede om at bringe hendes Tøj til Bestemmelsesstedet, og samtidig sagde hun til Budet, at hun havde et Brev, der skulde gives til en Mormon i Byen; men da hun var ukjendt i Byen, vidste hun ikke, hvor der boede Mormoner. Det var imidlertid en Glæde for Budet at kunne meddele Damen, at han selv var Mormon, og at læse Brevets Indhold, der lød paa, at der paa Øen fandtes flere, som ved at læse Skrifterne var rede til at blive døbte, og nu fremsatte Anmodning om at faa en Missionær sendt til Tromsø for at udføre Handlingen. Dette Ønske blev straks efterkommet, idet Ældste Meyer, der virkede i Trondhjem som Missionær, blev sendt op til Tromsø, hvor han døbte flere Personer. Det omtalte Brev er endnu i min Besiddelse.

Det skrevne Brev foraarsagede, at en vis Mand, der i sin Middagstime hensad paa et ensomt Sted i de Forenede Stater, fik ved Hjælp af et Vindkast et af Kirkens Blade, »Deseret News«, ført lige i sine Hænder. Han læste en Tale, som fandtes i samme, hvorved han kom til Forstaaelse af Evangeliets sande Lærdomme. Manden rejste senere til Utah, hvor han blev døbt og indlemmet i Kirken. En af vore unge Missionærer, der virker i en af Konferencerne i Danmark, var for kort Tid siden ude for at udsprede det skrevne Ord i en af Byens fornemste Gader. Den følgende Dag modtog Præsidenten for Konferencen et anonymt Brev med en indlagt Tikrone-Seddel, som Brevets Afsender bad Missionærerne benytte i godt evangelisk Øjemed. I Brevet, der var skrevet af en øvet Damehaand, udtalte Afsenderen sin hjerteligste Tak for Skriftets gode Indhold. Det skrevne Ord rørte Hjertet hos en af vore Venner, der læste Artiklen i „Stjernen" for den 15. Februar d. A., omhandlende nærværende vanskelige Tider, og han sendte

os en Skjærv til Hjælp for den gode Sag. Det skrevne Ord, som saaledes findes i Bibelen og alle evangeliske Bøger og Skrifter, som udgives af Jesu Kristi Kirke af S. D. H., indbefattende „Skandinaviens Stjerne" og „Bikuben", alle disse Skrifter og Bøger udgives i det ene Øjemed at fremme Sandhed og Ret blandt Menneskene, samt oplyse dem om det evige Livs Principper, og det anbefales herved Søskende og alle sandhedssøgende Sjæle med Flid at studere disse Skrifters og Bøgers Indhold. Samtidig haaber jeg, at saavel Missionærerne som Skrift-Foreningerne i den skandinaviske Mission vil virke med Flid for Udbredelsen af det skrevne Ord, der sikkert vil bringe Glæde og Velsignelse til mange oprigtige Sjæle blandt Befolkningen.

Hans J. Christiansen.

En Henvendelse til Kvinderne i Kirken.

Vi henvender os til ledende Brødre og Søstre og Kirkens Medlemmer om alvorlig at tage Hensyn til følgende Brev, som fornylig af Kirkens Præsidentskab er blevet sendt til Bestyrelserne for de kvindelige Hjælpeforeninger, de unge Kvinders gjensidige Uddannelsesforeninger og Børneforberedelses-Foreningerne.

Kjære Søstre! Vi henvender os til Eder, idet vi tror, at det tiltrænges haardt at komme under Overvejelse, hvorledes mange af de unges Levevis kan forbedres og reformeres, i Særdeleshed med Hensyn til Maaden, hvorpaa de klæder sig og fremdeles i Henseende til deres sociale Vaner og Levevis. Kvinderne er tilbøjelige til at følge Verdens demoraliserende Moder, og nogle af Zions Døtre viser sig iblandt os i meget upassende Paaklædning, og synes at ville ligesom overgaa hinanden i at følge Verdens forfængelige Moder og fuldstændig forglemme Herrens Forskrifter og hans Tjeneres Raad, og forglemme, tilsyneladende, hvad sand Kvindelighed er og forpligter til. Mange af de unge af begge Kjøn er dansesyge og komme mere og mere til at naa det Standpunkt, da deres Dansemaade maa betegnes som højst usømmelig, ligesom de deltager i upassende Fornøjelser.

Vi er glade ved at vide, at det kun er faa af vort Folk, som er alvorlig angrebet af Babylons dødbringende Smitte, men de, som er angrebne blandt de Sidste-Dages Hellige, er dog alt for mange. Forholdene kræver hurtig, viljefast og bestemt Handling, om ikke de moralske Forhold og Folkets aandelige Sundhedstilstand skal lide derved.

Vi henvender os til Eder som Hovedlederne for store og indflydelsesrige Foreninger indenfor Kirken om at skjænke denne Sag hurtig Overvejelse og paa særlig Vis tage Eder af Sagen og søge at faa indført systematisk Missionsarbejde blandt Medlemmer af Eders Organisationer og blandt Kirkens Medlemmer i Almindelighed i hele Kirken. Se til, at først alle, der staar som Ledere i disse Organisationer, og dernæst Medlemmerne i samme, viser ved det Eksempel, de sætter, at de alvorligt bestræber sig for at udføre den specielle Mission, til hvilken vi kalder Eder.

Vi vil anbefale Eder at virke i Harmoni med de øvrige kirkelige Foreninger, og med denne sammenvirkende Plan paa Sinde sender vi denne Meddelelse samtidig til Hovedbestyrelserne for de kvindelige Hjælpeforeninger, de unge Kvinders gjensidige Uddannelsesforeninger og Børneforberedelses-Foreningerne. Til Underretning for Hovedbestyrelserne af Søndagsskolerne, de unge Mænds gjensidige Uddannelsesforeninger og Religionsklasserne sender vi et Aftryk af dette Brev til hver af disse Bestyrelser med Anmodning om, at de gjør alt, hvad der staar i deres Magt for at assistere med at modvirke disse Onder, som der er hentydet til i dette Brev.

Eftersom et af de mest vigtige Hensyn, forbundet med dette Reformarbejde, vedrører vore Døtre og Kvinderne, som tilhører Kirken, vil vi anbefale, at for nærværende Hovedbestyrelserne i nævnte Foreninger arbejder sammen som en samlet Enhed. I er derfor anmodet om at beskikke tre Medlemmer fra hver af de tre nævnte Foreninger som een Komitee; og denne Komitee, bestaaende af ni Medlemmer, skulde med det samme udarbejde en Plan, hvorved virkningsfuldt Arbejde kan blive udført. Lad Hovedbestyrelsen for de kvindelige Hjælpeforeninger bestemme Tiden og Stedet for det første Mødes Afholdelse og underrette de andre Organisationer desangaaende. Ved dette første Møde kan Komiteen organisere sig og vælge en Formand og andre nødvendige Funktionærer. Vi ønsker at blive underrettede til Stadighed om, hvilken Fremgang I har i Eders Arbejde efter denne Fremgangsmaade.

Med bedende Ønsker om, at Herren vil give Eder i fuldt Maal sin Aand og Vejledning i denne Gjerning, og at I maa glædes paa Grund af gode Resultater af Eders Anstrengelser, forbliver vi

Eders Brødre

Joseph F. Smith,
Anthon H. Lund,
Charles W. Penrose.

Livets Ansvarligheder.

Et Henblik paa Barnealderen og Ungdomstiden.

Af Præsident Joseph F. Smith.

Det er ofte en vanskelig Ting at indprente i de opvoksede unges Sind, at Livet stiller større Fordringer end Tilfredsstillelsen af de legemlige Fornødenheder, saa som Mad, Drikke, Klæder osv. Ungdommen ser ofte alt for overfladisk og tankeløs paa Livet, saa at de ikke i mindste Maade gjør Forberedelser for Fremtiden. De er nemlig endnu ikke kommet til at indse, hvilket Ansvar, der følger med Livet. Under sædvanlige Omstændigheder er Børn fri for slige alvorlige Tanker og Livsbekymringer; thi deres Livsfornødenheder modtager de fra Forældrene, som er deres naturlige Forsørgere. Det er rigtigt, at det skulde være saaledes, og at Barndommens tidlige Aar skal gjøres saa fornøjelige for Børnene og fri for Ansvar, som fornuftigvis er tilladeligt, saa

at de ikke skal blive „gamle" i deres Væsen, ved at vi forlange for meget af dem, ved at give dem for store Opgaver og ikke give dem Lejlighed til at udvikle sig harmonisk paa de Omraader, som svarer til deres Alder. Børnenes Omgivelser skulde være de bedste og mest tiltrækkende, som kan gives dem, og i Hjemmet skulde Kjærlighedens Aand stedse gjøre sig gjældende, saa at alt paa dette Sted kan være hyggeligt og fredeligt for Børnene, og de netop derved kan komme til at elske Hjemmet. Det skulde ikke nægtes Børnene at deltage i uskyldige Lege og Fornøjelser; de bør ikke blive forstyrrede i deres barnlige Fantasier, og det er ikke visdomsfuldt stedse at finde Fejl ved dem og skjænde paa dem. Vi kan ikke faa Børn til at forstaa eller handle som voksne; heller ikke skulde vi prøve derpaa. Børns Tanker og Ønsker svarer til deres Alder. Hos nogle Forældre er det en ligefrem Vane at skjænde paa Børnene, men dette er fordømmeligt, og denne Vane maa aflægges. Kjærlighedens Magt bør altid gjøre sig gjældende overfor Børnene, og Forældre bør i Tanken sætte sig tilbage til deres egen Barndom og søge at have en Forstaaelse af Børnenes Fantasiliv og og sætte sig ind i deres Tanker.

Børnenes Forstaaelse af Livets Ansvar kommer gradvis til dem, og naar de naar den Alder, at de kan overveje og forstaa de mere alvorlige Ting, maa de belæres om, at Livet ikke hovedsagelig bestaar i Dag efter Dag at tilbringe den ene fornøjelige Time efter den anden uden at overveje eller betænke, hvad der forestaar dem senere i Livet. De skulde bringes til at forstaa, at Livet er en alvorlig Sag, og de bør modtage en slig daglig Undervisning og Vejledning fra Forældre og Lærere, hvorved der bliver indprentet i deres Sind Vigtigheden af, at de i deres Barndom og Ungdom lægger Grundvolden, hvorpaa de kan bygge deres Fremtidsdage, ja saa, at de kan bygge paa denne Grundvold baade her og hisset, baade i Tid og Evighed. Den Personligheds-Karakter, som paa denne Maade bliver opbygget, bliver bestemmende med Hensyn til den Stilling, vi vil komme til at indtage herefter, eller hvilken Ophøjelse vi vil opnaa i Guds Rige.

Ungdommen skulde ikke blive overladt til at anvende deres Tid næsten udelukkende til Fornøjelser. Dette skulde ikke blive tilladt dem, men deres Tanker skulde henledes paa Livets alvorlige Ting i de kommende Aar; og de bør bringes til Forstaaelse af, at med Aarene kommer efter Naturens Lov de legemlige Svagheder. Man skal lære Ungdommen at forstaa, at mange saakaldte Ungdomsfornøjelser er af en fordærvelig og skadelig Natur og, hvis de deltager i disse, at de da kun vil efterlade hos dem sørgelige Erindringer og Bevidstheden om, at megen kostbar Tid er spildt, og at mangen gunstig Lejlighed til at gjøre godt i Verden, og gjøre godt mod os selv, er gaaet tabt for bestandig. Det skulde ikke tillades, at den opvoksende Ungdom spilder Tiden og øder deres Forældres Midler til Fornøjelser, som er af en skadelig Natur, og hvorved de faar slette Livsvaner.

Tilfredstillelsen af Appetiten og Naturens øvrige Krav kan tilvejebringe et midlertidigt Velbefindende hos os, men Livets varige Glæder kan aldrig erholdes paa denne Vis. Ungdommen bør lægge sig dette paa

Sinde. Mange unge Mennesker ser hen til Alderdommen som noget meget fjærnt. Unge Folk, som er i Besiddelse af Helbred og fysisk Styrke og Kraft vil sjældent reflektere med Hensyn til Fremtiden og rette sig efter de ældres og viseres Formaninger og Advarsler.

Mennesket er sat paa Jorden for at vinde Erfaring, ikke alene den Erfaring, som erhverves i Forbindelse med Modtagelsen af Livets Glæder, men tillige og i væsentlig Grad den Erfaring, som vindes gjennem Livets Sorger og Gjenvordigheder, og som vi lige saa vel maa have. De Ansvar, som paahviler os nu, giver os en Lejlighed til at forberede og dygtiggjøre os til Udførelsen af større Ting, som ligger foran os. Kun Arbejde og ingen Fritid til at deltage i gode og sunde Fornøjelser, er ikke godt for unge Mennesker, men er alt Fornøjelse, og de intet ordentligt Arbejde har at udføre, vil det tilvisse ruinere enhver ung Mand og enhver ung Kvinde, og de er at beklage, som ikke lærer at arbejde. Hvor der ikke er noget Ansvar, nogen Prøve, nogen Lidelse, der er ikke nogen Udvikling, og hvor der ikke er nogen Udvikling, der er ikke nogen Frelse.

Det er Forældres Pligt at lære deres Børn Evangeliets Principper og lære dem at være forstandige og flittige i deres Opvækst. De skulde modtage gode Indtryk fra Buggen af til den Tid, de forlader Fader og Moder og Barndomshjemmet for at skabe egne Hjem og selv paatage sig Hjemmets Pligter. De skulde lære, at vi ikke kan høste den gode Sæd, undtagen vi saar den, og at, som en Mand saar, saa skal han ogsaa høste. Om Ungdommen tillægger sig slette Levevaner, kan de ikke forvente at høste gylden Frugt, men det fører til, at de maa lide under de Følger, som Lastefuldhed fører med sig. Udvist Dovenskab i Ungdommens Dage vil ufravigelig medføre Fattigdom og almindelig Karaktersvaghed i Alderdommens Dage. Ondt afføder ondt, og det gode afføder det gode, ufravigeligt.

Vi hører Folk sige: „Vi lever kun en Gang, og vi kan lige saa vel have en god Tid og fornøje os, medens vi lever." Dette er ret beseet en meget letsindig Tale, og er i Overensstemmelse med Forudsigelsen i Mormons Bog, der lyder: „Ja, der skal findes mange, som skulle sige: Æder, drikker og værer lystige, thi i Morgen dø vi; og det skal blive vel med os..... Ja, der skal findes mange, som paa denne Maade skulle lære daarlige, forfængelige og falske Lærdomme, og de skulle være opblæste i deres Hjerter, og tænke dybt for at skjule deres Anslag for Herren, og deres Gjerninger skulle være i Mørket." (2. Nefi, 28. Kap., 7. og 9. V.)

Lad Forældre i Zion give deres Børn noget at bestille, og lad dem blive undervist i Kunst og Industri og satte i Stand til at paatage sig det Ansvar, som bliver krævet af dem. Lad dem lære et eller andet nyttigt Haandværk, eller en eller anden nyttig Gjerning, saa at de er i Stand til at erhverve sig Udkommet, naar de kommer paa egen Haand. Erindrer, at Herren sagde, at den dovne skal ikke æde Arbejderens Brød, men at alle i Zion skal være flittige og virksomme. Vi belæres fremdeles om, at vedholdende høj Latter er Synd saa vel som letsindig og taabelig Tale, verdslig Forfængelighed og urene kjødelige

Begjeringer. Disse Ting er ikke alene upassende, men meget syndefulde i Guds Øjne. Og vi læser, at Syndens Sold er Døden, og Døden er Udstødelse fra Gud og hans Aands Indflydelse.

Mere end noget andet, lad os opdrage vore Børn i Henhold til vor Frelsers Evangelium, at de kan blive bekjendte med Sandheden og vandre i Lyset, som Sandheden udstraaler til alle, som vil modtage det. „Han, som søger mig tidlig, skal finde mig og skal ikke blive forsaget", har Herren sagt. Det er derfor nødvendigt for os fra vort tidligste Liv af at vandre paa den snævre og trange Vej, som leder til evig Frelse.

Fader, sku til os i Naade!

Mel.: Fryder Eder Zions Sønner.*)

Fader, sku til os i Naade
Fra din Himmeltrone skjøn;
Hjælp os i vor Ve og Vaade,
Hør i Jesu Navn vor Bøn;
Fader, lyt til Børneskaren,
Som til Dig sit Haab har sat,
Saa vi fanges ej i Snaren,
Sat for os ved Dag og Nat!

Fader, hjælp os Dig at tjene,
Tro til Livets sidste Stund;
Lad i Kamp os ej staa ene,
Læg os Vidnesbyrd i Mund!
Fader, styrk Du os i Aanden;
Lys for os paa Livets Sti;
Tag os, Fader kjær, ved Haanden,
Staa i Livets Strid os bi!

Niels F. Green.

*) Versene kan ogsaa samlede og med et Slutnings-Amen synges af Kirkekorene til Melodien: »As the dew from heaven distilling«.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).